

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce **Ing. T. V., CSc.**, bytem U P. b. , P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2013, č. j. 021792/2013/KUSK, a ze dne 12. 2. 2013, č. j. 021091/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou osobně dne 15. 4. 2013 domáhá vyslovení nicotnosti, popřípadě zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, č. j. 021792/2013/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí 1“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Obecního úřadu Struhařov (dále jen „správní orgán I. stupně“) – platební výměr č. 3/2010 ze dne 13. 9. 2010, č. j. 334/2010 (dále jen „platební výměr 1“). Tímto platebním výměrem správní orgán I. stupně vyměřil žalobci poplatek za komunální odpad v částce 1.300,- Kč, a to s odkazem na ustanovení § 17a zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění zákona č. 223/2009 Sb. (dále jen „zákon o odpadech“) a na obecně závaznou vyhlášku obce Struhařov č. 4/2008, o systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a poplatku za komunální odpad (dále jen „vyhláška č. 4/2008“). Napadeným rozhodnutím 1 žalovaný změnil platební výměr 1 následujícím výrokem: „*Napadený Platební výměr č. 3/2010 Obecního úřadu Struhařov č.j. 334/2010 ze dne 13.9.2010 se změní tak, že výroková část nově zní :* „Podle § 17a zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů a podle Obecně závazné vyhlášky Obce Struhařov č. 4/2008 o poplatku za komunální odpad a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový

řád, ve znění pozdějších předpisů, Vám vyměřujeme pro rok 2009 poplatek za komunální odpad v částce 1 300,- Kč, slovy: jedentisícitřistakorunčeských. Poplatek je vyměřen za 1 ks nádoby 110 nebo 120 litrů duben-říjen 1 x za 14 dní dle Přílohy č. 1 k Obecně závazné vyhlášce Obce Struhařov č. 4/2008. Vyměřenou částku jste povinen uhradit do 15 dnů ode dne doručení tohoto Rozhodnutí na účet obce Struhařov č. 320076389/0800. Při úhradě tohoto poplatku uveďte SS 3722 a VS 002000008.‘ “

Stejného dne, tedy 15. 4. 2013, byla u Krajského soudu v Praze podána žalobcem druhá žaloba, jíž se domáhá vyslovení nicotnosti a popřípadě zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2013, č. j. 021091/2013/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí 2“), kterým žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr č. 1/2010, č. j. 332/2010, vydaný správním orgánem I. stupně dne 13. 9. 2010 (dále jen „platební výměr 2“). Platebním výměrem 2 byl žalobci vyměřen poplatek za komunální odpad v částce 800,- Kč s odkazem na ustanovení § 17a zákona o odpadech a na obecně závaznou vyhlášku obce Struhařov č. 2/2007 o poplatku za komunální odpad (dále jen „vyhláška č. 2/2007“). Napadeným rozhodnutím 2 žalovaný změnil platební výměr 1 následujícím výrokem: „*Napadený Platební výměr č. 1/2010 Obecního úřadu Struhařov č.j. 332/2010 ze dne 13.9.2010 se změní tak, že výroková část nově zní:* „Podle § 17a zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů a podle Obecně závazné vyhlášky Obce Struhařov č. 2/2007 o poplatku za komunální odpad a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, Vám vyměřujeme pro rok 2008 poplatek za komunální odpad v částce 800,- Kč, slovy: osmsetkorunčeských. Poplatek je vyměřen za 1 ks nádoby 110 nebo 120 litrů duben-říjen. Vyměřenou částku jste povinen uhradit do 15 dnů ode dne doručení tohoto Rozhodnutí na účet obce Struhařov č. 320076389/0800. Při úhradě tohoto poplatku uveďte SS 3722 a VS 002000008.‘ “

Řízení o podaných žalobách, jejichž argumentační obsah je ve velké míře totožný, byla spojena ke společnému řízení.

Žalobce v podaných žalobách předně namítá, že obě napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť výroky těchto rozhodnutí jsou nevhodně formulovány a k okamžiku nabytí právní moci nikoho nezavazují. Konkrétně výrokům napadených rozhodnutí žalobce vyčítal, že formulace „*Napadený Platební výměr ... se změní tak, že výroková část nově zní: ...*“ je nesrozumitelná, neboť použití slovesa „změnit“ v dokonavém vidu ve tvaru přítomného času znamená, že ke změně dojde v budoucnosti. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Žalobce dále namítá, že v platebních výměrech 1 a 2 není uvedeno, za jaké období se poplatek vyměřuje. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 624/02, z něž vyplývá, že mezi základní náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) patří i uvedení zdaňovacího období a jeho absence způsobí nicotnost aktu. Stejný závěr pak dle žalobce uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2003, č. j. 6 A 38/2002-53. Tento nedostatek dotčených platebních výměrů poškozuje daňového poplatníka na právech, neboť ten pak nemůže v odvolání proti nim řádně argumentovat. Odvolací orgán takto závažnou vadu nemůže zhojit a měl tedy postupovat podle ustanovení § 105 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a prohlásit nicotnost platebních výměrů 1 a 2.

Žalobce dále žalovanému vytýká, že v napadených rozhodnutích neuvedl, jakým způsobem dospěl ke stanovení počtu nádob na shromažďování směsných komunálních odpadů, období a frekvence odvozu. Současně žalobce žádnou sběrnou nádobu nepožadoval, nepřevzal a ani neobstaral. Platebnímu výměru 2 navíc vyčítá, že je v něm chybně uveden odkaz na obecně závaznou vyhlášku č. 4/2008.

Žalobce zdůraznil, že na území obce Struhařov není on sám ani nikdo jiný pobývajícím v jeho nemovitosti poplatníkem poplatku za komunální odpad a že tedy nemůže být ani jeho plátcem. Před vydáním platebních výměrů 1 a 2 správní orgán I. stupně neprovedl registraci žalobce jako daňového subjektu, tedy jako plátce poplatku, jak to vyžaduje ustanovení § 33 zákona o správě daní a poplatků s odkazem na článek 7 obecně závazné vyhlášky č. 4/2008 a č. 2/2007, jež konkretizují způsob provedení registrační povinnosti. Registrace plátce daně přitom musí bezpodmínečně předcházet vydání platebního výměru a správní orgány nemohou zvažovat, které kroky řízení provedou a které neprovedou. Správce daně není oprávněn vyměřit daň daňovému subjektu bez toho, že by proběhlo registrační řízení. Žalobce současně zdůraznil, že činnosti, při nichž vzniká odpad, jsou zpravidla činnosti opakující se, a proto povinnost platit poplatek za komunální odpad není povinností nahodilou nebo jednorázovou. Z těchto tvrzení žalobce dovozoval, že se na něj nevztahují výjimky z registrační povinnosti dle ustanovení § 33 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyměřením poplatku žalobci tak správní orgán I. stupně překročil meze své působnosti stanovené zákonem o správě daní a poplatků, neboť k vydání platebního výměru neměl pravomoc. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, č. 793/2006 Sb. NSS, v němž byl vysloven závěr, že právě nedostatek pravomoci představuje vadu způsobující nicotnost rozhodnutí. Žalobce pro shora uvedené důvody považuje platební výměry 1 a 2 za nicotné. Žalovaný jako odvolací orgán pak měl v souladu s ustanovením § 105 daňového řádu prohlásit nicotnost platebních výměrů 1 a 2. Námitku nicotnosti platebních výměrů 1 a 2 žalobce sice v podaných odvoláních neuplatnil, ale odvolací orgán měl k této skutečnosti přihlédnout sám.

Zásadní výtky žalobce vůči napadenému rozhodnutí spočívá v tvrzení, že při jeho činnosti v nemovitosti v B. nevzniká žádný odpad. Žalobce zdůraznil, že v letech 2008 a 2009 se on ani osoby pobývajícím v jeho nemovitosti žádné věci nezbavili, a to jak legálně odložením na místo k tomu v obci určené, tak nelegálně na nepovolenou skládku. Žalobce sice v podaném odvolání uvedl, že odpad vzniklý v nemovitosti v B. sám odstraňuje ve svém domě a na zahradě nebo odváží do jiné obce, ale pokud z tohoto tvrzení žalovaný dovozuje, že tím potvrdil vznik odpadu v důsledku jeho činnosti v nemovitosti, pak se mýlí. Dle žalobce totiž žalovaný nerozlišuje hovorový význam slova odpad od pojmu odpad podle zákona o odpadech. Jako příklad uvedl popel z topení dřevem, který sice je hovorově odpadem, ale v případě žalobce se nejedná o odpad podle zákona o odpadech, neboť se tohoto popela nezbavuje a ani nemá úmysl nebo povinnost se jej zbavit. Žalobce si popel ponechává a dále jej zpracovává v kompostu, stejně tak nakládá se zbytky ze zpracování ovoce a zeleniny. Samotný kompost má pak pro žalobce svůj účel a využití jako hnojivo. Podmínkou vzniku odpadu je, že se osoba movité věci zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Žalovaný však v napadených rozhodnutích nijak neprokázal, že žalobce se na území obce Struhařov nějaké věci zbavoval nebo měl úmysl či povinnost se jí zbavit. Tvrzení žalovaného, že žalobce vzniklý odpad odváží do jiné obce, je nepravdivé. Jeho činností žádný odpad nevzniká, nemůže být tedy ani převážen do jiné obce. Ze stejného důvodu nemůže žalobce porušovat povinnost odkládat odpad do systému stanoveného obcí.

Z ustanovení § 17a odst. 5 zákona o odpadech dle žalobce jednoznačně vyplývá, že poplatek za komunální odpad slouží k pokrytí nákladů obce na odstraňování komunálního

odpadu a že se rozúčtovává v podstatě podle množství odpadu připadajícího na jednotlivé nemovitosti. Žalobce z toho dovozuje, že se nemůže na nákladech obce podílet a poplatek platit, neboť jeho činností nevzniká odpad a tedy na jeho nemovitost připadá nulový podíl na nákladech obce. Odůvodnění výše vyměřeného poplatku pak shledává nepřesvědčivým.

Žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdil, že si učinil důvodný úsudek o tom, že při užívání nemovitosti žalobcem vzniká komunální odpad, nijak však podle žalobce nepopisuje, jakým způsobem k tomuto závěru dospěl, jaké k tomuto závěru nashromáždil podklady a jaký byl obci znám skutečný stav. Ze skutečnosti, že žalovaný učinil tento dílčí závěr ve svém rozhodnutí, žalobce vyvodil, že v předcházejícím správním řízení prováděl žalovaný dokazování. S výsledky tohoto dokazování však žalovaný žalobce nijak neseznámil a neumožnil mu vyjádřit se, čímž porušil ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu a způsobil nezákonnost odvolacího řízení.

Žalobce také upozorňuje na to, že vyhláška č. 2/2007 ve svém článku 2 odst. 3 rozlišuje nemovitosti na užívané a neužívané k trvalému bydlení a od toho odvozuje frekvenci svozu odpadu. Takové rozlišování je dle žalobce nezákonné. Navrhl proto předmětné ustanovení pro nezákonnost zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že pokud jde o posouzení platebních výměrů 1 a 2, neshledal jako nadřízený orgán splnění podmínek pro prohlášení jejich nicotnosti dle ustanovení § 105 daňového řádu.

K námitce žalobce týkající se nezákonnosti obecně závazné vyhlášky žalovaný zdůraznil, že při jejím vytváření je obec vázána pouze zákonem. Může tedy upravit práva a povinnosti v rámci hranic, jež jsou nastaveny zákonem. Obecně závazné vyhlášky obce Struhařov splňují veškeré zákonné podmínky platnosti, a to jak po formální, tak po materiální stránce. Obec Struhařov vydala v rámci své pravomoci na základě zákonného zmocnění dle ustanovení § 17a zákona o odpadech obecně závazné vyhlášky, kterými upravila poplatek za komunální odpad vznikající na jejím území. Vyhlášky byly schváleny usnesením zastupitelstva, vyhlášeny vyvěšením a stanovily účinnost konkrétním dnem. Ministerstvo vnitra v rámci své dozorové činnosti neshledalo na dotyčných obecně závazných vyhláškách žádné vady.

Žalovaný dále uvedl, že s odvolacím důvodem žalobce, že jeho činností nevzniká žádný komunální odpad, se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Ze zjištěného skutkového stavu, písemných prohlášení žalobce a z evidence vlastníků nemovitostí logicky vyvodil, že i při občasném pobytu žalobce a jeho rodiny vzniká na území obce odpad. Dále uvedl, že komunální odpad vzniká jakoukoliv činností člověka a uvedl příklady komunálního odpadu dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (dále jen „Katalog odpadů“).

Námitku žalobce, že platební výměry 1 a 2 neobsahují uvedení vyměřovaného období, žalovaný považuje za nedůvodnou. Výrok obou platebních výměrů obsahuje přesné určení období, za které je poplatek vyměřován, a odkaz na obecně závaznou vyhlášku obce, na základě které byl poplatek vyměřen. Stejně tak se žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí vypořádal s námitkou žalobce týkající se určení výše poplatku a počtu nádob.

Stejně tak považuje žalovaný za nedůvodnou námitku žalobce, že v odvolacím řízení bylo prováděno dokazování a s jeho výsledky nebyl žalobce seznámen. Žalovaný v odvolacím

řízení žádné dokazování neprováděl, pouze se podrobněji vypořádal s některými námitkami žalobce. Při rozhodování o odvolání vycházel žalovaný pouze ze spisové dokumentace.

V průběhu jednání žalobce zopakoval, že s ohledem na chybějící údaj o zdaňovacím období a v jednom případě i nesprávné označení obecně závazné vyhlášky obce byly platební výměry nicotné a odvolací orgán tak mohl pouze tuto nicotnost prohlásit a nikoliv je změnit. Tím se stala i napadená rozhodnutí nicotnými. Namítl též, že tím, že nebyl k poplatku zaregistrován, byl připraven o možnost se proti rozhodnutí o registraci odvolat. Přitom právě v registračním řízení rozhoduje o tom, kdo je poplatníkem poplatku, a ne až ve vyměřovacím řízení. Žalovaný pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011-63, v němž byl s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie vysloven závěr, že pojem odpad je nutno vykládat široce. Zbavením se odpadu je podle něj i využití odpadu, např. ke spálení či kompostování. Navíc to byl žalobce, kdo byl povinen prokázat svá tvrzení, kterými zpochybňuje skutkové závěry daňových orgánů. Tomu žalobce oponoval s tím, že nelze prokázat neexistenci něčeho, prokázat lze pouze opak. Proto musely správní orgány žalobci prokázat zbavení se odpadu či úmysl se jej zbavit. Takovým zbavením podle něj nemůže být kompostování organických zbytků či popela z kamen, protože těchto věcí se zbavit nechce a nadále zůstávají v jeho dispozici.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 16. 9. 2010 byl žalobci do vlastních rukou doručen platební výměr č. 3/2010 (č. j. 334/2010). Tímto platebním výměrem byl žalobci vyměřen poplatek za komunální odpad v částce 1.300,- Kč. Proti němu podal žalobce dne 1. 10. 2010 odvolání. V tomto odvolání namítal, že v platebním výměru není uvedeno období, za něž je poplatek vyměřen a že správní orgán I. stupně v platebním výměru neuvedl počet a objem nádob dle článku 5 odst. 2 obecně závazné vyhlášky č. 4/2008. Současně žalobce namítl, že v jeho nemovitosti č. p. v B. nevzniká komunální odpad, neboť jeho vzniku on sám i jeho rodina důsledně předchází. V domě topí dřevem, popel kompostují, odpad z ovoce a zeleniny a plevel ze zahrady taktéž. Papír, převážně noviny, používají k zatápění. PE obaly od potravin přikládají do kamen, protože zplodinami jejich hoření jsou pouze CO₂ a voda. Kelímky od jogurtů odváží do Prahy, kde je odkládá do kontejneru na plasty. V domě není zavedena voda, proto je mytí obtížnější. Kartónové obaly od nápojů a mléka vozí do Prahy, stejně tak sklo. Po vytrídění zbývá malý sáček movitých věcí o objemu nepřesahujícím jeden litr, který také odváží do Prahy.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný poprvé dne 29. 11. 2011, rozhodnutím č. j. 223564/2011/2011/KUSK, avšak jeho rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 45 Af 6/2012-31, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že v jeho nemovitosti č. p. v B. nevzniká komunální odpad.

Žalovaný napodruhé dne 13. 2. 2013 napadeným rozhodnutím 1 platební výměr 1 změnil výrokem citovaným již shora. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že žalobce je vlastníkem nemovitosti v obci Struhařov, k. ú. B., a tato nemovitost slouží jemu a jeho rodině k bydlení, víkendovému pobytu a k pěstování ovoce a zeleniny. Žalovaný vyslovil v odůvodnění svého rozhodnutí závěr, že při výše zmíněné činnosti žalobce vzniká komunální odpad. Zdůrazňuje, že zpoplatněn je vznik odpadu na území obce a že žalobce sám ve svém odvolání potvrdil, že jeho činností odpad vzniká a sám se odpadu zbavuje. V odůvodnění dále uvedl, které odvolací námitky žalobce považuje za důvodné a jak na jejich základě změnil původní platební výměr.

Dne 16. 9. 2010 byl žalobci doručen platební výměr č. 1/2010 (č. j. 332/2010), kterým byl žalobci vyměřen poplatek za komunální odpad v částce 1.000,- Kč. Proti němu podal

žalobce dne 1. 10. 2010 odvolání obsahově shodné jako v případě odvolání proti platebnímu výměru 1.

O tomto odvolání bylo poprvé žalovaným rozhodnuto dne 1. 12. 2011, rozhodnutím č. j. 225603/2011/KUSK. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 45 Af 7/2012-32, opět z důvodu nevypořádání se s odvolací námitkou žalobce, že jeho činností nevzniká na území obce Struhařov komunální odpad a že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně schází odůvodnění jeho výše. Jako nezákonné pak soud rozhodnutí žalovaného shledal proto, že nebylo dostatečně určeno období, za něž byl poplatek vyměřován. Podruhé rozhodl žalovaný k odvolání žalobce dne 12. 2. 2013 napadeným rozhodnutím 2 platební výměr 2 změnil s odůvodněním obdobným jako v napadeném rozhodnutí 1.

Soud napadená rozhodnutí přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobami včas uplatněných žalobních bodů, přičemž neshledal vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o odpadech může obec ve své samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na jejím katastrálním území včetně jejich biologicky rozložitelné složky a systému nakládání se stavebním odpadem. Obec má tři různé možnosti financování nakládání s odpady, a to smluvní úhradu za nakládání s odpady (dle ustanovení § 17 odst. 6 zákona o odpadech), poplatek za komunální odpad (dle ustanovení § 17a odst. 1 zákona o odpadech) a místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dle ustanovení § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Z těchto možností si musí obec zvolit jedinou, jednotlivá řešení nelze kumulovat.

Obec Struhařov zvolila způsob financování nakládání s odpady prostřednictvím poplatku za komunální odpad dle zákona o odpadech, jehož ustanovení § 17a odst. 1 zmocňuje obec, aby obecně závaznou vyhláškou tento poplatek stanovila a vybírala. Za takových okolností se vyměření a vybírání poplatku řídí zákonem o odpadech a obecně závaznou vyhláškou obce.

První námitkou dle podaných žalob je nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kterou žalobce spatřuje v použití slovesa „změní“. Dle žalobce k okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí znění výroků nikoho nezavazuje, a proto jsou tato rozhodnutí nesrozumitelná, neboť použití dokonavého slovesa „změnit“ ve tvaru přítomného času znamená („platební výměr se změní“), že ke změně dojde v budoucnosti. K nesrozumitelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, například v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, kde vyslovil závěr, že „[z]a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.“ Žalobce výše citované výroky napadených rozhodnutí hodnotí jako nevhodně formulované a tvrdí, že v důsledku toho nikoho nezavazují.

Tato námitka není důvodná. V případě výroků napadených rozhodnutí se jedná pouze o formulační neobratnost žalovaného v textaci rozhodnutí, kterou nelze přeceňovat. Správná formulace výroku by měla znít „platební výměr se mění“, tj. v textu je pouze přidána jednopísmenná předpona. Spatřovat ve znění výroku „platební výměr se změní“ nesrozumitelnost a v důsledku toho i nepřezkoumatelnost by představovalo přepjatý formalismus. Ostatně ani žalobce (jak plyne z obsahu podaných žalob) nemá pochyb o tom, co má být smyslem výroků napadených rozhodnutí, tj. že těmito výroky byly změněny platební výměry, jimiž mu byl doměřen poplatek za komunální odpad. Konečně, i kdyby snad měla být slova výroku interpretována přesně podle doslovného znění, i tak by soud dovodil, že platební výměry „se změní“ právě okamžikem právní moci napadených rozhodnutí, tj. účinky napadených rozhodnutí již nastaly. Nelze ani přisvědčit žalobcovu tvrzení, že výroky napadených rozhodnutí nikoho nezavazují. Výroková část rozhodnutí je tvořena vedle výroku samého též záhlavím (k pojmu „výroková část“ srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS), v němž je žalobce jako poplatník jednoznačně označen. Je tedy zřejmé, že zavazují právě žalobce.

Žalobce dále namítal, že původní platební výměry měly být pro svou nicotnost žalovaným zrušeny postupem dle ustanovení § 105 daňového řádu.

Ohledně požadavků na výrok platebního výměru z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z žalobcem citovaného rozsudku ze dne 13. 11. 2003, č. j. 6 A 38/2002-53, plyne, že „výrok rozhodnutí (enunciát) obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení – tj. vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat. Právě v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Proto musí být výrok po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Platební výměr je rozhodnutí, kterým správce daně v souladu s ustanovením § 32 odst. 8 a § 46 odst. 4, 7 zákona o správě daní v jeho výroku sděluje a současně závazně stanoví základ daně a vyměřuje daň, přičemž musí současně respektovat § 40 odst. 17 (pozn.: později odst. 14) zákona o správě daní, podle něhož se skutečnosti rozhodné pro vyměření daně posuzují pro každé zdaňovací období samostatně. Z obsahu výroku platebního výměru musí tedy jednoznačně vyplývat stanovený základ daně, výše vyměřené daně a zdaňovací období, ke kterému se tyto údaje vztahují.“

Výše zmíněné závěry lze aplikovat i v tomto případě. Z obsahu výroku platebního výměru musí jednoznačně plynout výše vyměřeného poplatku a také období, za které je tento poplatek vyměřován. S námitkou žalobce, že v platebních výměrech není uvedeno období, za něž jsou poplatky vyměřovány, a že v nich chybí odůvodnění výše vyměřeného poplatku a počtu nádob se žalovaný v napadených rozhodnutích vypořádal. Výslovně uvedl, že tyto námitky žalobce považuje za důvodné a původní platební výměry svým rozhodnutím změnil tak, že ve výrokové části uvedl období, za něž jsou poplatky vyměřovány („pro rok 2008“ a „pro rok 2009“), počet a objem nádob a frekvenci svozu. V obou změněných výrocích jsou také uvedeny odkazy na příslušné obecně závazné vyhlášky obce, na základě nichž byly poplatky vyměřeny.

Nicotný (nulitní) je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního

podkladu k vydání rozhodnutí. Platební výměry 1 a 2 nevykazují vady takové intenzity, aby je bylo možné považovat za nicotné a v odvolacím řízení nenapravitelné. V tomto směru je nutné rozlišovat pojem neplatnosti podle zákona o správě daní a poplatků od pojmu nicotnosti, který je tradičně vymezen judikaturou správních soudů a je pojmem užším. Namítané vady by ani nenaplněly podmínky pro vyslovení nicotnosti podle aktuálně platného daňového řádu. V původním znění platebních výměrů 1 a 2 byly sice uvedeny pouze odkazy na obecně závazné vyhlášky, z nichž mělo rozhodné období vyplývat (což ovšem s ohledem na dobu účinnosti vyhlášky č. 4/2008, která na rozdíl od předchozí vyhlášky přesáhla období jednoho kalendářního roku, nebylo pravdou), avšak tyto vady nedosahovaly intenzity vyvolávající nicotnost platebních výměrů (tak jak ji vymezuje judikatura soudů a právní předpisy) a žalovaný následně k odvolání žalobce proto zcela správně tyto vady v odvolacím řízení napravitel, a to prostřednictvím napadených rozhodnutí 1 a 2 včetně chybného odkazu na obecně závaznou vyhlášku obsaženého v platebním výměru 2.

Námítka žalobce ohledně registrační povinnosti je také nedůvodná. Nesplnění žalobcovy registrační povinnosti podle § 33 zákona o správě daní a poplatků, resp. případné neprovedení jeho registrace z moci úřední nijak neovlivňuje pravomoc správního orgánu I. stupně k vyměření poplatku za komunální odpad, protože poplatková povinnost žalobci vzniká *ex lege*, přesněji řečeno na základě naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 17a odst. 2 zákona o odpadech ve spojení s podmínkami příslušné vyhlášky obce (srov. obdobný závěr vyslovený k DPH v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 1 Afs 83/2006-178). Registrace k poplatkové povinnosti podmínkou vzniku poplatkové povinnosti není a tato otázka tak nemůže mít vliv na správnost a zákonnost napadených rozhodnutí. Ostatně by bylo absurdní, kdyby se osoba povinná k dani mohla vyhnout, resp. odložit možnost vyměření (doměření) daně pouze tím, že se k dani, resp. poplatku nezaregistruje.

Žalobce v podané žalobě a odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně především tvrdí, že činností osob pobývajících v nemovitosti č. p. v B. nevzniká žádný odpad. Žalobce zdůrazňuje, že důsledně předchází vzniku jakéhokoliv odpadu. V jeho nemovitosti se nikdy nenacházely věci nepoužívané k původnímu účelu a současně ohrožující životní prostředí a vyřazené věci u něj jako u nepodnikatele nepřicházejí v úvahu. Dle žalobce u něj proto nikdy nevznikla povinnost se nějaké movité věci zbavit ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o odpadech. Vznik odpadu by tedy mohl u žalobce nastat pouze tehdy, pokud by se movité věci zbavoval nebo měl úmysl se jí zbavit. K tomu žalobce uvedl, že on ani nikdo jiný pobývajících v jeho nemovitosti se žádné věci na území obce Struhařov nezabavil a že nikdy nepojal úmysl se nějaké movité věci zbavit. Žalobce příkladmo uvádí, že popel z topení dřevem není odpad ve smyslu zákona o odpadech, neboť se jej nezabavuje a ani nemá úmysl se jej zbavit. Tento popel žalobce dále zpracovává v kompostu stejně jako zbytky ze zpracování ovoce a zeleniny, dřevo získané z údržby dřevin využívá k topení.

Dle ustanovení § 17a odst. 2 zákona o odpadech je poplatníkem každá fyzická osoba, při jejíž činnosti vzniká komunální odpad. Plátcem poplatku je vlastník nemovitosti, kde vzniká komunální odpad. Pojem „odpad“ pak definuje zákon o odpadech v ustanovení § 3 odst. 1, dle něž odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Pojem „komunální odpad“ je blíže definován v ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) stejného zákona a to tak, že jím je veškerý odpad vznikající na území obce při činnosti fyzických osob, který je uveden jako komunální odpad v Katalogu odpadů, s výjimkou odpadů vznikajících u právnických osob nebo fyzických osob oprávněných k podnikání. Katalog odpadů vymezuje komunální odpady jako odpady z domácností a podobné živnostenské, průmyslové odpady a odpady z úřadů, včetně složek z odděleného

sběru. V takto určených skupinách vyjmenovává jednotlivé položky, kterými jsou například papír a lepenka, sklo, biologicky rozložitelný odpad z kuchyní a stravoven, oděvy, dále také jedlý olej a tuk, plasty, kovy, odpady z čištění komínů, odpad z tržišť, uliční smetky, kal ze septiků a žump, odpady z čištění kanalizace. Katalog odpadů tedy vyjmenovává velmi širokou škálu druhů komunálního odpadu.

Žalobce nepopírá, že nemovitost č. p. v B. rekreačně užívá. Přestože tuto nemovitost nevyužívá k trvalému bydlení, jeho činností spočívající v rekreačním pobytu v obci komunální odpad nutně vzniká. Užívání nemovitosti člověkem je vždy nevyhnutelně spojeno s vytvářením odpadu. Přes zjevnou a chvályhodnou snahu žalobce minimalizovat svůj dopad na životní prostředí ani on není schopen vzniku komunálního odpadu zcela zabránit. Užívání nemovitosti jako objektu k trvalému bydlení nebo k rekreaci za současného vyloučení vzniku komunálního odpadu lze považovat za prakticky nemožné. Stejně na tuto problematiku nahlíží například i Ministerstvo životního prostředí (viz Stanovisko legislativního odboru MŽP č. 410/3721/02, cit. 2. 12. 2015. Dostupné z: <http://www.inisoft.cz/strana/stanoviska-mzp>). Pouze vlastníci nemovitostí, které vůbec neslouží pobytu osob (např. přehrady, trafostanice apod.), se nestávají z titulu vlastnictví nemovitosti plátcí poplatku za komunální odpad, je-li obecně závaznou vyhláškou obce zaveden.

Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o odpadech určuje, že odpadem je každá movitá věc, které se osoba zbavuje či má úmysl se zbavit. Dle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o odpadech dochází ke zbavování se odpadu vždy, kdy osoba předá movitou věc k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc osoba sama.

Podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech přitom stanoví, že odstraněním odpadů jsou činnosti uvedené v příloze č. 4 zákona. Příloha 4 k zákonu o odpadech zmiňuje mezi způsoby odstraňování odpadů například pod bodem D 2 úpravu půdními procesy (například biologický rozklad kapalných odpadů nebo kalů v půdě), v bodě D 10 spalování.

Žalobce namítal, že zbytky ze spotřeby, plevel a dřevo ze zahrady se u něj nestávají odpadem, neboť je využívá. Zákon o odpadech však počítá s žalobcem popisovanými postupy (spalování dřeva, kompostování) jako s využíváním, případně odstraňováním odpadu. Tvrdí-li tedy žalobce, že uvedenými postupy předchází vzniku komunálního odpadu, mýlí se. Kromě toho žalobce sám v průběhu daňového řízení výslovně uváděl, že kelímky od jogurtů a další movité věci (byť v minimálním objemu) odváží do Prahy, kde je ukládá do tříděného odpadu. Odpadem vzniká již úmyslem se zbavit věci, tj. nikoliv až okamžikem jeho odložení do kontejneru v Praze, ale již okamžikem, kdy osoby pobývající v nemovitosti žalobce v B. se rozhodnou tyto věci shromáždit za účelem jejich odložení do kontejneru, třeba i v obci odlišné. Námitka žalobce proto není důvodná.

Žalobce dále brojí proti tomu, jakým způsobem žalovaný stanovil a odůvodnil výši poplatků. Namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a tvrdí, že žádný odpad neprodukuje, a proto nezatěžuje obecní systém shromažďování a odstraňování odpadu. Z toho žalobce dovozuje, že by neměl být plátcem poplatku za komunální odpad.

Námitkou, že činností žalobce nevzniká na území obce Struhařov žádný odpad, se soud zabýval již výše. Tuto námitku žalobce neshledal důvodnou. Vznik poplatku za komunální odpad je přitom spojen právě se samotným vznikem komunálního odpadu a pozice plátce takového poplatku s vlastnictvím nemovitosti na území obce. Pro odůvodnění výše poplatku je rozhodující znění příslušných obecně závazných vyhlášek.

Podle čl. 2 odst. 3 vyhlášky č. 4/2008 se pro jednotlivé nemovitosti stanoví objem nádoby a frekvence vývozu. Podle čl. 4 odst. 1 je poplatníkem každá fyzická osoba, při jejíž činnosti na území obce Struhařov vzniká komunální odpad. Podle čl. 5 odst. 1 se sazba poplatku pro kalendářní rok stanovuje podle předpokládaných oprávněných nákladů obce v kalendářním roce vynaložených na systém nakládání s komunálními odpady. Podle čl. 5 odst. 2 se poplatek rozpočítává na jednotlivé poplatníky podle počtu a objemu nádob určených k shromažďování komunálních odpadů připadajících na jednotlivé nemovitosti. Podle čl. 5 odst. 3 se výše poplatku pro kalendářní rok stanoví přílohou k této vyhlášce. Podle přílohy č. 1 činí pro rok 2009 poplatek pro nádobu 110 l nebo 120 l při vývozu období duben – říjen 1 x 14 dní částka 1.300 Kč.

Podle čl. 2 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 2/2007 se pro nemovitosti neužívané k trvalému bydlení stanoví objem nádoby 110 l nebo 120 l při vývozu v období duben – říjen. Podle čl. 4 odst. 1 je poplatníkem každá fyzická osoba, při jejíž činnosti na území obce Struhařov vzniká komunální odpad. Podle čl. 5 odst. 1 se sazba poplatku pro kalendářní rok stanovuje podle předpokládaných oprávněných nákladů obce v kalendářním roce vynaložených na systém nakládání s komunálními odpady. Podle čl. 5 odst. 2 se poplatek rozpočítává na jednotlivé poplatníky podle počtu a objemu nádob určených k shromažďování komunálních odpadů připadajících na jednotlivé nemovitosti. Podle čl. 5 odst. 3 se výše poplatku pro kalendářní rok stanoví přílohou k této vyhlášce. Podle přílohy č. 1 činí pro rok 2008 poplatek pro nádobu 110 l nebo 120 l při vývozu období duben – říjen částku 800 Kč.

Pro určení výše poplatku za komunální odpad je rozhodující způsob užívání nemovitosti. V tomto směru tedy žalovaný i správní orgán I. stupně vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť skutečnost, že žalobce užívá nemovitosti č. p. v B. rekreačně, je nesporná. Napadená rozhodnutí pak mění původní platební výměry tak, že je v nich určen počet a objem nádob a frekvence jejich svozu spolu s odkazem na příslušné vyhlášky a přílohy k nim. Správní orgán I. stupně vyměřil žalobci v rámci vyhláškou stanovených variant pro rekreační objekty nejnižší možné poplatky za komunální odpad s ohledem na skutečnost, že žalobce užívá nemovitost v B. pouze rekreačně na víkendové pobyty. Námitka žalobce proto není důvodná.

Žalobce namítal, že v předcházejícím správním řízení prováděl žalovaný dokazování, na základě něhož utvořil závěr, že činností žalobce vzniká odpad. S výsledky tohoto dokazování však žalovaný žalobce nijak neseznámil a neumožnil mu vyjádřit se, čímž porušil ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu a způsobil nezákonnost odvolacího řízení.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný vyslovuje závěry, že činností žalobce při občasných návštěvách nemovitosti odpad vzniká, přičemž vychází z již dřívějších tvrzení žalobce, obsahu spisu předcházejícího správního řízení a výkladu zákonných ustanovení a ustanovení obecně závazných vyhlášek. Z obsahu správního spisu tedy nevyšlo žádným způsobem najevo, že by v průběhu odvolacích řízení bylo prováděno dokazování. I pro soud byla v tomto směru dostačující samotná tvrzení žalobce v daňovém řízení, přičemž fakticky je spor veden pouze o právní kvalifikaci jednání žalobcem popsaneho. Tato námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Žalobce konečně tvrdil, že článek 2 odst. 3 vyhlášky č. 2/2007 je nezákonný, neboť rozlišuje nemovitosti na užívané a neužívané k trvalému bydlení a od toho odvozuje frekvenci svozu odpadu, k čemuž nemá zákonné zmocnění.

Tato námitka žalobce není důvodná. Žalovaný vydal příslušné obecně závazné vyhlášky obce na základě zákonného zmocnění. Ustanovení § 17a odst. 5 zákona o odpadech konkrétně stanoví, že se maximální výše poplatku stanoví podle předpokládaných oprávněných nákladů

obce vyplývajících z režimu nakládání s komunálním odpadem rozvržených na jednotlivé poplatníky podle počtu a objemu nádob určených k odkládání odpadů připadajících na jednotlivé nemovitosti nebo podle počtu uživatelů bytů a s ohledem na úroveň třídění tohoto odpadu a že v poplatku mohou být promítnuty i náklady spojené s pronájmem nádob určených k odkládání odpadu.

Rozlišení výše poplatku podle charakteru užívání nemovitostí, resp. frekvence svozu komunálního odpadu není ustanovením § 17 vyloučeno a je tak plně v pravomoci obce, která je oprávněna prostřednictvím obecně závazné vyhlášky vydávané v samostatné působnosti takové poplatky stanovit. Soudu by příslušelo do čl. 100 Ústavy garantovaného práva obce na samosprávu zasáhnout, pouze pokud by se vyhláškou stanovaná výše poplatku dostala do rozporu se zákonem, popř. by obcí přijatá poplatková povinnost měla neústavní charakter, např. jestliže by byla zjevně diskriminační. Tak tomu však v tomto případě není, protože rozlišení výše poplatků podle míry užívání nemovitostí je racionální, neboť objem vznikajícího komunálního odpadu je v praxi přímo úměrný tomu, jakou měrou je stavba užívána. Samozřejmě, že roli hrají i kritéria jiná, nicméně přijaté řešení je pro žalobce výhodnější, než kdyby byla obcí přijata jednotná výše poplatku vůbec nerozlišující mezi charakterem nemovitostí.

Jakkoliv mohou ustanovení zákona o odpadech v kontextu otázky vzniku poplatkové povinnosti vyznívat poněkud překvapivě, nejsou zcela nelogická. Předně je třeba říci, že je-li tvrzení žalobce o způsobu odstraňování odpadů pravdivé, je jeho postup spíše výjimečný a s ohledem na svou výjimečnost tedy není nezbytné, aby obec na takový případ pamatovala zakotvením možnosti „nulového“ poplatku. Obcí jako správcem poplatku je dodržování postupů odstraňování odpadů stěžejí kontrolovatelné a pokud by byla obecně připuštěna nulová poplatková povinnost (což ovšem záleží na obecním zastupitelstvu jako normotvůrci příslušné obecně závazné vyhlášky), mohlo by to snadno u mnoha vlastníků nemovitostí (aniž by mezi nimi měl být žalobce) vést k obcházení zákona v podobě nepřispívání obci na chod systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů při současném odkládání odpadků na různé černé skládky v okolí obce, což by byl jev rozhodně nežádoucí s devastujícími účinky na životní prostředí, krajinný ráz a v neposlední řadě i na rozpočet obce v oblasti odpadového hospodářství. Je tedy pochopitelné, pokud obec takovou možnost nepřipustila. Jestliže přitom ze zákona a vyhlášek vyplývá, že žalobce je jako vlastník nemovitosti, při jejímž užívání komunální odpad vzniká, plátcem poplatku za komunální odpad, pak je také povinen jej odpovídajícím způsobem odstraňovat (prostřednictvím příslušné nádoby) a obec je povinna mu zajistit možnost takového odstraňování (zajistit dostatečnou kapacitu svozového systému). Nestanoví-li vyhláška, jaká frekvence svozu či jaká nádoba má být pro výpočet poplatku použita v případě plátců, kteří se sami dobrovolně k úhradě poplatku nepřihlásili, pak je zcela odpovídající, pokud je poplatek doměřen na základě sazby odpovídající zjištěnému skutkovému stavu anebo v nejnižší sazbě. K tomu v případě žalobce v obou případech došlo, byla-li zohledněna občasnost využívání předmětné nemovitosti a použita nejnižší frekvence svozu.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud žalovaný u jednání požadoval přiznání jedné paušální náhrady nákladů řízení s odkazem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, tomuto požadavku soud vyhověl nemohl. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publikovaném pod

č. 3228/2015 Sb. NSS, v bodech 27 až 29 vyložil, proč závěry nálezu Ústavního soudu o diskriminaci nezastoupených účastníků nejsou aplikovatelné v situaci, kdy takovým nezastoupeným účastníkem je správní orgán. Na situaci žalovaného nic nezměnilo ani přijetí vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Tuto vyhlášku nelze v poměrech soudního řízení správního aplikovat, jak lze dovodit ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová